

Arrest

nr. 131 425 van 14 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 3 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN DEN WYNGAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Guinees staatsburger van Peul origine te zijn. U werd geboren op 23 mei 1982 te Conakry en groeide er als enig kind op bij uw ouders in de wijk Hamdallaye in de gemeente Ratoma. U ging naar school tot de zesde klas, maar in 1996 stopte u uw opleiding. Aangezien uw vader omwille van zijn leeftijd amper nog werkte en vermits u geen uitmuntend student was, besloot u aan de slag te gaan als handelaar om uw ouders financieel te steunen. U opende een algemene voedingswinkel op de markt van Madina en hield u zowel met groot- en kleinhandel bezig. Op 4 februari 2002 huwde u met (M.B.). Zij nam haar intrek in uw ouderlijk huis en samen kreeg u drie kinderen: (F.D.S.) (°27/12/2004), (T.M.S.) (°10/10/2010), (H.S.) (°25/01/2012).

U herinnerde zich niet meer wanneer Cellou Dalein Diallo voorzitter werd van de Union des Forces Démocratiques de Guinée (UFDG), maar vanaf dat moment omstreeks 2000 besloot u zich

te engageren als sympathisant voor deze partij. Omwille van tijdgebrek door uw werk verkeerde u niet in de mogelijkheid om vergaderingen bij te wonen of om verplichtingen te hebben voor een politieke partij, maar als er een vredesmars werd aangekondigd, ging u manifesteren. U nam zodoende deel aan ontelbaar veel manifestaties, trachtte ook wekelijks de vergaderingen van het zogenaamde comité de base in Hamdallaye bij te wonen en naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in 2010 ging u op wekelijkse basis naar de hoofdzetel van UDFG in de wijk Minière om mee campagne te gaan voeren. U kon zich niet meer alle manifestaties waaraan u deelnam voor de geest halen, maar die van 10 mei 2012 en van 27 augustus 2012 stonden in uw geheugen gegrift. Tijdens deze betogingen werd u immers gearresteerd. De eerste keer werd u gevangen gehouden van 10 mei 2012 tot 18 mei 2012 en werd er 500.000 Guinese frank betaald om u vrij te kopen. De tweede keer werd u gearresteerd van 27 augustus 2012 tot 13 september 2012 en moet u 800.000 betalen om vrij te komen. Ook werd u voor uw vrijlating op 13 september 2012 verplicht een verbintenis te tekenen waarin u garandeerde zich nooit meer in te laten met politieke manifestaties. Aangezien u in de toekomst ten alle tijden soortgelijke moeilijkheden wilde vermijden, zag u er geen graten in dit document te ondertekenen.

Op 28 september 2012 werd voor het derde jaar op rij het bloedbad herdacht dat op 28 september 2009 plaatsvond in het stadion van Conakry. U liep mee in een herdenkingsmars, die was geautoriseerd door de gouverneur van Conakry en waar ook belangrijke oppositieleiden zoals Cellou Dalein Diallo, Sidya Touré en Mouctar Diallo aanwezig waren. Wanneer de optocht langs de markt Avaria passeerde, werd de manifesterende menigte met stenen bekogeld door handelaars van Malinke origine. Hoewel er ordetroepen aanwezig waren, konden deze niet verhinderen dat het tot een gewelddadige confrontatie kwam tussen de manifestanten van voornamelijk Peul origine enerzijds en de Malinke verkopers anderzijds. Winkels evenals alle tafels die langs de weg stonden, werden volledig vernietigd door u en tal van andere manifestanten.

Op 1 oktober 2012 gingen de gedupeerde Malinke handelaars over tot een wraakactie en vielen ze op hun beurt de markt van Madina aan. Wanneer de winkel van u en uw collega's met stenen werd bekogeld, besefte u dat het wederom tot hevige rellen zou komen. U maakte aanstalten om uw goederen terug binnen te brengen en de winkel te sluiten, maar bleek daarvoor geen tijd meer te hebben. In uw winkel bewaarde u evenwel 2000 dollar en aangezien u deze som geld wou veilig stellen, snelde u terug naar binnen. Terwijl Malinke handelaars alles plunderden en vernietigden, wist u ternauwernood dit geld in uw zak te stoppen. Vervolgens zette u het samen met uw collega's op een lopen tot in de wijk Bellevue. Daar bleek evenwel dat de massaal aanwezige ordetroepen een grote controlepost hadden opgetrokken en in het wilde weg aan het schieten waren. Uw collega's konden nog rechtsomkeer maken, maar u en uw vriend (M.B.) waren volledig ingesloten. U moest op de grond gaan liggen en werd hardhandig geslagen. Samen werd u uiteindelijk meegevoerd naar de gendarmerie van Hamdallaye.

Na te zijn gefouilleerd en mishandeld, werd u naar een cel gebracht waar u twee dagen zonder eten of drinken werd opgesloten. De derde dag van uw detentie [3 oktober 2012, nvdr] werd u 's ochtends naar het kantoor van de commandant gebracht. Hij was ervan op de hoogte gesteld dat er tijdens de foullering 2000 dollar in uw zak was gevonden, waardoor hij ervan was overtuigd dat u deze som geld had gekregen van een oppositiegroepering om chaos en verdeeldheid in de stad te zaaien. Hij eiste een naam en wanneer u verklaarde niet in staat te zijn om te praten, sloeg hij u met zijn matrak. Ook legde hij u de verbintenis voor die u tekende bij uw vrijlating op 13 september 2012 en dreigde hij ermee u te vermoorden als u de lippen op elkaar hield. U weigerde desalniettemin elke medewerking, waarop hij u terug naar uw cel liet brengen. In de overtuiging dat bij u thuis wapens zouden te vinden zijn, werd u op 4 oktober 2012 door drie agenten geboeid meegenomen voor een huiszoeking. Uw plotse verschijning veroorzaakte commotie bij uw familie en vrienden, die in de overtuiging verkeerde dat u tijdens de rellen was vermoord. Daarenboven gingen de agenten nietsontziend te werk: uw inboedel werd vernield, uw vader werd geslagen en ze schoten in het wilde weg in het rond wanneer uw moeder een al te bruuske beweging maakte, waardoor zij het bewustzijn verloor. Wanneer uiteindelijk het oog van de agenten viel op twee grote keukenmessen van uw vrouw werden deze in beslag genomen en werd ook u terug meegenomen naar de gendarmerie van Hamdallaye. Op 5 oktober 2012 werd u overgebracht het politiebureau van Bellevue, waar u werd gemarteld opdat u zou vertellen via welke groepering u in het bezit was gekomen van die 2000 dollar. In de nacht van 18 oktober 2012 werd u teruggebracht naar Hamdallaye en ook daar werd u om de twee dagen gemarteld om u tot bekentenissen te dwingen. Aangezien familie en vrienden bij elk bezoek aan u in de gendarmerie van Hamdallaye 25.000 Guinese frank dienden te betalen, schakelde (A.), de vader van uw vriend (B.), de hulp in van een gendarme die (R.) heette om voor u eten te kopen.

Op 7 december 2012 overleed uw moeder ten gevolge van de voor haar uitermate schokkende gebeurtenissen tijdens de huiszoeking een maand eerder. (R.), waarmee u ondertussen goede contacten had, woonde haar begrafenisplechtigheid bij en smeedde samen met uw familie een plan om uw ontsnapping te regelen. In de nacht van 14 december 2012 kwam (R.) naar uw cel en

kondigde u aan dat twee van zijn collega's u de daaropvolgende nacht zouden helpen te ontkomen. Zo geschiedde. U werd naar de toiletten achter de gendarmerie gebracht en u wist over de muur te klimmen. Uw vriend Bailo en de gendarme (R.) wachtten u op met de auto en brachten u naar de wijk Cimenterie. Terwijl agenten in burger bij u thuis langsgingen, wisten ze uw verblijfplaats in Cimenterie niet te achterhalen. Op 25 december 2012 ontving u een paspoort dat voor u werd geregeld en kreeg u te horen dat u het land zou verlaten. U werd de daaropvolgende dag omstreeks 19u00 opgehaald en naar de luchthaven gebracht. Op 27 december 2012 landde u 's ochtends in België. U bracht de nacht door bij een blank koppel en de daaropvolgende dag, op 28 december 2012, brachten zij u naar Dienst Vreemdelingenzaken waar u asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer:

Twee originele foto's waarop de vernieling is te zien die werd aangericht in uw winkel op de markt van Madina door Malinké op 1 oktober 2012; Twee originele foto's ter illustratie van de brand aangestoken door Malinké op 1 maart 2013 in de winkels die u opende voor uw vrouw op de markt Taouyah; Een kopie van een proces-verbaal, opgesteld door de lokale politie Neteland op 22 augustus 2013, getuigde van uw verklaring dat op 7 juni 2013 uw rugzak met voor uw asielaanvraag belangrijke documenten werden gestolen aan het Brusselse Noordstation; Een kopie van de identiteitskaart van uw vriend, (M.B.B.); Een kopie van twee convocaties op uw naam, volgens dewelke u wordt opgeroepen zich aan te melden bij het Commissariat Central de Dixinn op 6 februari 2013 en 28 februari 2013; Drie door uw vriend (M.B.B.) aan u geschreven brieven, gedateerd op 27 januari 2013, 5 februari 2013, 3 maart 2013; Een originele kiezerskaart op uw naam.

Op basis van een gedegen analyse van de door u aangehaalde feiten en in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen, nam de Commissaris-generaal op 27 december 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 23 januari 2014 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze weigeringsbeslissing. Bij het arrest van 22 april 2014 (arrestnr. 122815) werd de door het Commissariaat-generaal genomen weigeringsbeslissing van 27 december 2013 vernietigd. De Raad stelde immers vast dat de bestreden beslissing onvertaalde citaten uit Franstalige persartikels bevatte, terwijl Nederlands werd vastgesteld als proceduretaal. Zodoende oordeelde de Raad dat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u bij uw terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden vermoord door de Guinese autoriteiten (CGVS dd. 02/09/2013, p.13). Op 1 oktober 2012 werd u naar uw zeggen immers reeds gearresteerd om vervolgens te worden gemarteld tijdens uw gevangenschap en slechts met hulp slaagde u erin te ontsnappen uit detentie (CGVS dd. 02/09/2013, p.13; 17). Naar uw zeggen verdacht men u ervan geld te hebben ontvangen van de oppositie om chaos en verdeeldheid te zaaien (CGVS dd. 02/09/2013, p.15; CGVS dd. 27/09/2013, p.17). Daarenboven kaartte u aan dat er in uw land van herkomst een etnische burgeroorlog dreigt uit te breken (CGVS dd. 02/09/2013, p.22).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw lacuneuze en tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot het politieke tumult in de loop van september 2012 op de markt Madina de waarachtigheid van uw asielrelaas reeds fundamenteel ondermijnd.

Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat op 20 september 2012 een vreedzame optocht werd georganiseerd door de Guinese oppositie en dat deze manifestatie geleid door voorname oppositiefiguren als Cellou Dalein Diallo, Aboubacar Sylla, Sydia Touré en Lansana Kouyaté zonder incidenten verliep (www.afriquinfos.com, dd.20 september 2012). Een andere bron stelt eveneens dat deze geautoriseerde betoging rustig verliep, maar stipt wel aan dat het tot een aantal schermutselingen kwam ter hoogte van de markt Madina (www.odh-mauretanie.com, dd.22 september 2012). Deze zogenaamde kleinschalige incidenten vormden de aanleiding voor uiterst gewelddadige confrontaties de daaropvolgende dag (www.guineeconakry.info, dd.21 september 2012, p.2). Zo wordt onder meer ook bericht dat op 21 september 2012 verkoopsters van de Avaria markt een aantal winkels van handelaren op de markt van Madina aanvielen op. In feite, zo luidt het, waren deze verkoopsters ervan overtuigd dat de manifestanten van de dag voordien hun tafels hadden stukgeslagen of verbrand. Bijgevolg koelden ze hun woede tegen de handelszaken van de Peul handelaars. Bang sloten deze laatsten hun deuren en trokken ze huiswaarts, doordrongen van het gevoel dat ze werden aangevallen door Malinké militanten van president Alpha Condé (www.guineeconakry.info, dd.21 september 2012, p.3). Ook andere bronnen berichten in meer algemene bewoordingen over deze gewelddadige incidenten op 21 september 2012, maar

onveranderlijk wordt de markt van Madina genoemd als de plaats waar deze confrontaties plaatsvonden (www.afriquinfos.com, dd. 21 septembre 2012; www.koaci.com, dd.21/09/2012). Ook op 22 september 2012 kwam het tot schermutselingen, wanneer onder meer jonge Malinke de toegang tot de grote markt van Madina belemmerden voor Peul handelaars (www.odh-mauretanie.com, dd. 22 september 2012). Ettelijke dagen lagen alle activiteiten op de markt van Madina stil om pas op 25 september 2012 te hervatten (www.lexpressguinee.com, p. 1). Tijdens deze dagenlange onlusten lieten uiteindelijk twee jongeren het leven (www.afriquinfos.com, dd.28/09/2012, p.1). Naar aanleiding van hun begrafenisplechtigheid voorzien op 28 september 2012 publiceerden de belangrijkste Guinese oppositiegroepen een persbericht met de aankondiging dat de begrafenisstoet zou vertrekken van de grote moskee Fayçal en zich zou verplaatsen tot Bambeto in de gemeente Ratoma (www.afriquinfos.com, dd. 28/09/2012, p.1-2). Deze begrafenisstoet, waaraan ook kopstukken van de oppositie als Sidya Touré, Lansana Kouyaté evenals Cellou Dalein deelnamen, verliep echter evenmin zonder slag of stoot en ook op 28 september 2012 kwamen het tot rellen tussen jonge militanten van de oppositie en de ordetroepen (www.romandie.com, dd.28/09/2012; www.afriquinfos.be, dd.29/09/2012; www.lesoleil.sn, dd. 29/09/2012, p.1). Vrijwel onveranderlijk wordt in de berichtgeving over 28 september 2012 verwezen naar het feit dat de begrafenis van beide dodelijke slachtoffers exact drie jaar na het bloedbad van 28 september 2009 plaatsvond, maar in geen van de geraadpleegde bronnen wordt een herdenking van deze dramatische gebeurtenis genoemd als reden voor een optocht (www.afriquinfos.com, dd. 28/09/2013, p.1 ; www.romandie.com, dd. 28/09/2012; www.lesoleil.sn, dd. 29/09/2012, p.1).

Niettegenstaande het feit dat de hierboven beschreven gebeurtenissen op een aantal vlakken opmerkelijke gelijkenissen vertonen met uw door u geschetste ervaringen, springen ook een aantal frappante hiaten en tegenstrijdigheden in het oog. Zo peilde het Commissariaat-generaal in het licht van de hierboven beschreven informatie bij aanvang van uw tweede gehoor naar de eventuele spanningen of incidenten in en rond de markt Madina in de periode die voorafging aan uw arrestatie op 1 oktober 2012 (CGVS dd. 27/09/2013, p.2). Terwijl u aangaf dat er onrust heerste tussen Malinke en Peul, kon u allerminst op een concrete manier de reden van deze spanningen duiden (CGVS dd. 27/09/2013, p.2). Desgevraagd antwoordde u louter in uiterst algemene bewoordingen dat 'politiek' de aanleiding vormde en verwees u naar de presidentsverkiezingen van juni 2010 (CGVS dd. 27/09/2013, p.2-3). Wanneer expliciet werd gevraagd op welke manier dit nog steeds voor spanningen zorgde in Madina in september 2012, moest u wederom een overtuigend antwoord schuldig blijven (CGVS dd. 27/09/2013, p.3). U verklaarde dat Alpha Condé als president het etnische probleem tussen Malinke en Peul in de hand werkte, hetgeen op de markt van Madina vijandigheid creëerde tussen de verkopers van Malinke en Peul origine (CGVS dd. 27/09/2013, p.3). Nogmaals gevraagd naar specifieke voorbeelden van incidenten tussen deze beide groepen, verwees u opnieuw naar de reeds in uw eerste gehoor uitgebreid besproken gebeurtenissen op 28 september 2012 (CGVS dd. 27/09/2013, p.3). Verder bleek u evenwel niet op de hoogte van de hierboven beschreven gebeurtenissen in en om de markt van Madina (CGVS dd. 27/09/2013, p.3-4). Meer nog, wanneer u uitdrukkelijk werd gevraagd of u zich nog iets herinnerde van de gebeurtenissen op 21 september 2012, ontkende u nadrukkelijk (CGVS dd. 27/09/2013, p.4). **Dat het moment waarop de onlusten tussen Peul en Malinke in alle hevigheid losbarstten u als verkoper op de markt van Madina eenvoudigweg zou zijn ontgaan en dat u zich evenmin scheen te herinneren dat hierdoor gedurende meerdere dagen de handelsactiviteiten op deze markt volledig waren verstoord, is volstrekt ongeloofwaardig.**

Wat betreft 28 september 2012 stelde u uitdrukkelijk: 'De reden waarom ik werd opgepakt, dat heeft te maken met die datum [28 september 2012], dat is de reden waarom ik hier zit, waarom ik bescherming heb gevraagd' (CGVS dd. 27/09/2013, p.3). Echter, **ook uw verklaringen aangaande de gebeurtenissen op de dag die u bestempelde als het sleutelmoment in uw asielrelaas missen elke geloofwaardigheid.** Zo doet het in eerste instantie reeds wenkbrauwen fronsen dat u tijdens uw eerste gehoor beweerde dat u op 28 september 2012 zelf deelnam aan een herdenkingsmars voor het bloedbad dat drie jaar eerder plaatsvond in het stadion van Conakry, terwijl u tijdens uw tweede gehoor stelde dat de optocht 'op die datum van 28 september [zou] zijn, maar dat [het] was uitgesteld tot 30 september' (CGVS dd.02/09/2013, p.18-19; CGVS dd.27/09/2013, p.4). Naast deze markante tegenstrijdigheid verbaast het daarenboven ten zeerste dat u over het verloop van deze herhaaldelijk door u aangehaalde herdenkingsmars verklaarde dat het 'echt op de televisie [werd] gemeld, de gouverneur van de stad had ook zijn toestemming geven om deze mars te doen, de oppositieleiders waren ook aanwezig, er was Cellou, er was Sidya en Mouctar Diallo, (...) deze mars [werd] echt serieus georganiseerd, er waren politieagenten bij om mensen te bewaken' (CGVS dd. 02/09/2013, p.18; dd. 27/09/2013, p.3-4; 15; 19). Deze door u geschetste gang van zaken valt echter hoegenaamd niet te rijmen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hierboven werd reeds aangestipt dat uit tal van bronnen blijkt dat de op 28 september 2012 georganiseerde manifestatie geenszins een optocht betrof naar aanleiding van de herdenking van het bloedbad op 28

september 2009, maar dat het ging om een begrafenisstoet voor de twee jongeren die in de rellen op respectievelijk 21 en 22 september 2012 kwamen te overlijden. In een artikel dat specifiek handelt over de derde verjaardag van deze zwarte pagina uit de Guinese geschiedenis wordt zelfs expliciet geschreven dat er geen officiële plechtigheden werden voorzien naar aanleiding van de herdenking van het bloedbad in het stadion van Conakry en dat er louter initiatieven werden georganiseerd door particulieren en verenigingen (www.rfi.fr, dd. 29/09/2012, p.4). Elders klinkt het dat slachtofferverenigingen naar aanleiding van de herdenking van de derde verjaardag van deze slachtpartij een gebedsdag organiseren evenals een moment van stilte in de grote moskee van Conakry (www.afriquinfos.com, dd. 28/09/2013, p.1). Verder wordt er evenwel door geen enkele bron melding gemaakt van nog andere (officieel) geplande initiatieven.

Malinke.

Aansluitend hierbij dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd door uw vage en tegenstrijdige verklaringen aangaande uw politiek engagement voor UFDG.

Zo slaagde u er geenszins in het moment waarop u uw engagement voor UFDG aanvatte eenduidig in de tijd te situeren. Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u dat u zich begon te engageren voor UFDG vanaf het moment dat Cellou Dalein Diallo voorzitter van deze oppositiepartij werd (CGVS dd. 02/09/2013, p.10). U verklaarde te zijn 'vergeten wanneer hij voorzitter is geworden van UFDG, maar ik weet wel dat ik altijd de manifestaties heb bijgewoond sinds ik gezien heb dat hij voorzitter is geworden' (CGVS dd. 02/09/2013, p.10). Toen u tijdens uw tweede gehoor expliciet werd gevraagd wanneer u voor het eerst ging manifesteren, ontweek u aanvankelijk de vraag door te stellen dat het 'al heel lang geleden' was (CGVS dd. 27/09/2013, p.11). Wel benadrukte u nogmaals dat 'als ze iets zeggen over Cellou dan doet iedereen zijn winkel dicht en dan gaan we op straat' (CGVS dd. 27/09/2013, p.11). Vervolgens poneerde u: 'Sinds 2000 doe ik aan manifestaties, bij ons, als je zegt dat het voor Cellou is, gaan zelfs de kinderen op straat' (CGVS dd. 27/09/2013, p.11). **Dat u uw engagement voor UFDG herhaaldelijk in verband bracht met Cellou Dalein Diallo en dat u vervolgens beweerde omwille van zijn persoon sinds 2000 deel te nemen aan manifestaties doet reeds ten zeerste wenkbrauwen fronsen.** Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat Cellou Dalein Diallo pas in november 2007 het voorzitterschap van UFDG op zich nam (Document de réponse, 'UFDG – Informations générales', Cedoca, 29/10/2012). Meer nog, voor zijn aanstelling als voorzitter van UFDG maakte Cellou Dalein Diallo als minister geruime tijd deel uit van de regering en in 2004 was hij nog lid van een met UFDG wedijverende partij, namelijk de Parti de l'Unité et du Progrès (PUP) (Jeune Afrique, 'Guinée – Un premier ministre, pour quoi faire?'; Le Jour Guinée, 'Cinq ans de Cellou Dalein Diallo à la tête de l'UFDG'). Wanneer het Commissariaat-generaal u ten slotte later tijdens uw tweede gehoor nogmaals in meer algemene bewoordingen vroeg wanneer u precies besloot UFDG te steunen door bijvoorbeeld naar manifestaties te gaan, veranderde u een derde keer het geweer van schouder. Ditmaal poneerde u: 'Sinds 2010 [besloot ik UFDG te steunen], tijdens de campagne van de presidentiële verkiezingen' (CGVS dd. 27/09/2013, p.11). **Dat u zodoende het begin van uw engagement voor UFDG op drie verschillende momenten in de tijd situeerde binnen een tijdsperiode van maar liefst tien jaar, plaatst de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ernstig op de helling.**

Daarenboven dienen er ook een aantal ernstige kanttekeningen te worden gemaakt aangaande uw vermeende politieke activiteiten voor UFDG. Wanneer het Commissariaat-generaal tijdens uw eerste gehoor polste of u al dan niet politiek actief was, beweerde u sympathisant te zijn van UFDG (CGVS dd.02/09/2013, p.9). Gevraagd te omschrijven wat dit engagement precies inhield, stelde te hebben deelgenomen aan tal van vredesmarsen en manifestaties (CGVS dd.02/09/2013, p.9; 10). U verduidelijkte verder: 'Ik had geen functie, eerlijk niet (...) omdat ik wegens mijn werk niet zoveel tijd had om elke vergadering bij te wonen of om verplichtingen te hebben voor een politieke partij' (CGVS dd.02/09/2013, p.9). Dat u op uw deelname aan manifestaties na geen gewag maakte van enig ander politiek engagement voor UFDG strekt evenwel ten zeerste tot de verbazing, gezien uw verklaringen tijdens uw tweede gehoor. Dan klonk het immers dat u naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 2010 'vaak [bent] meegegaan om campagne te gaan doen' en dat u 'elke week naar de hoofdzetel in de wijk Minière [ging]' (CGVS dd.27/09/2013, p.11). Wanneer het Commissariaat-generaal hier dieper op in ging, stelde u dat u actief was binnen 'de sectie motard en de sectie fiets' (CGVS dd.27/09/2013, p.12). Ook beweerde u in dit verband: 'Het idee [voor de sectie motard] komt van ons, de handelaars (...) in de wijk Madina, dat was ons idee' (CGVS dd.27/09/2013 p.12). Het valt evenwel zeer moeilijk te geloven dat u een initiatief waarvan u beweerde dat u als handelaar in Madina mee tot stand had gebracht en waarvoor u zich op wekelijkse basis inzette eenvoudigweg zou vergeten te vermelden tijdens uw eerste gehoor. Meer nog, uw vermeende betrokkenheid bij de campagne voor de presidentsverkiezingen klemt volledig met uw eerdere bewering dat u het op professioneel vlak te druk had om zich op gezette tijden te engageren voor de partij en valt

evenmin te rijmen met uw verklaring dat u als loutere sympathisant van UFDG 'niet naar de hoofdzetel [ging]' en 'alleen maar [ging] meedoen als het manifestatie was' (CGVS dd.02/09/2013, p.9; CGVS dd.27/09/2013, p.8). Dat u even later affirmatief antwoordde op de vraag of er een lokale afdeling van UFDG in uw wijk Hamdallaye bestaat en vervolgens plotsklaps poneerde dat u wekelijks trachtte de vergaderingen bij te wonen van dit zogenaamde comité de base doet evenzeer wenkbrauwen fronsen (CGVS dd.27/09/2013, p.14). Eerder dan doorleefd over te komen, doet dit immers zeer sterk het vermoeden rijzen dat u uw antwoorden aanpast al naargelang de vraagstelling. **Niet alleen legde u zodoende tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal onderling onverenigbare verklaringen af over uw vermeende activiteiten voor UFDG, daarenboven komt de waarachtigheid van het door u geschetste politieke engagement voor UFDG verder fundamenteel op de helling te staan gezien uw uitermate vage verklaringen aangaande de talrijke betogingen waaraan u zou hebben deelgenomen.** Desgevraagd verklaarde u hierover dat u naar ontelbaar veel manifestaties ging (CGVS dd. 02/09/2013, p.10). De manifestaties van 10 mei 2012 en van 27 augustus 2012 zouden naar uw zeggen evenwel in uw geheugen zijn gegrift, vermits u tijdens deze manifestaties zou zijn gearresteerd en in beide gevallen slechts werd vrijgelaten na het betalen van een borgsom (CGVS dd. 02/09/2013, p.10). Wanneer tijdens uw tweede gehoor uitvoerig werd ingegaan op deze door u aangehaalde manifestaties, bleek u effectief op de hoogte van een aantal feitelijkheden hieromtrent (CGVS dd.27/09/2013, p.4-6; 8-10). Niettegenstaande deze vaststelling, dient evenwel vooreerst te worden opgemerkt dat het sterk gemediatiseerde gebeurtenissen betreft in Guinee. Bovendien staat uw kennis aangaande de betogingen op 10 mei 2012 en 27 augustus 2012 in schril contrast met uw uitermate vage verklaringen aangaande de vele andere manifestaties waaraan u beweerde te hebben deelgenomen. Op de vraag of u zich nog andere betogingen herinnerde, refereerde u tijdens het eerste gehoor in eerder algemene bewoordingen aan de gebeurtenissen op 28 september 2009. U verklaarde: 'Er werd ook een grote manifestatie georganiseerd met Dadis (...) op die dag ging ik naar buiten om te manifesteren maar ik ben niet tot aan het einde van de manifestatie gegaan, omdat mijn vrouw me heeft benaderd om terug te keren naar huis' (CGVS dd.02/09/2013, p.10). Wanneer tijdens het tweede gehoor nogmaals expliciet gevraagd werd of u enkel aan de twee voornoemde manifestaties in mei en augustus 2012 deelnam, herhaalde u 'vroeger (...) wel nog een paar keer op straat [te zijn] gegaan' (CGVS dd.27/09/2013, p.11). U verduidelijkt: 'Elke keer als het was om een mars te doen, om op straat te gaan, als het om Cellou ging, dan ging ik direct' (CGVS dd. 27/09/2013, p.11). Nogmaals gevraagd naar concrete voorbeelden van andere manifestaties die u bijwoonde, repte u verrassend genoeg met geen woord meer over de eerder door u genoemde betoging op 28 september 2009. Meer nog, u moest een overtuigend antwoord schuldig blijven en antwoordde ontwijkend: 'Dat [de betogingen op 10 mei 2012, 27 augustus 2012 en 28 september 2012] zijn de drie keer dat ik echt veel ellende heb gehad, daarom kan ik die datum niet vergeten, bij die andere was er niets' (CGVS dd. 27/09/2013, p.11). In het licht van uw bewering dat u reeds vanaf 2000 omwille van Cellou op straat ging manifesteren, werd u nogmaals uitdrukkelijk gevraagd of u slechts drie manifestaties herinnerde en wederom herhaalde u slechts: 'Dat zijn de drie belangrijkste, die had ik in mijn hoofd, want ik had problemen door die drie' (CGVS dd. 27/09/2013, p.11). **Het feit dat u meermaals naliet uw zogenaamd uiterst veelvuldige deelname aan manifestaties georganiseerd door UFDG te concretiseren, ondergraaft eens te meer in zeer ernstige mate uw bewering dat u gedurende meer dan tien jaar een actief manifestant was.**

Daarenboven kan er ook in het geheel geen geloof worden gehecht aan uw vermeende arrestatie op 1 oktober 2012 en uw daaropvolgende detentie.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u uw arrestatie rechtstreeks in verband bracht met uw activiteiten als verkoper op de markt Madina. Zo beweerde u op 1 oktober 2012 aan uw winkel te zijn aangevallen door handelaars van Malinké origine, waardoor u het op een lopen zette in de richting van de wijk Bellevue en vervolgens door de ordediensten opgepakt (CGVS dd.02/09/2013, p.14; CGVS dd.27/09/2013, p.19). Doordat u naar uw zeggen bovendien 2000 dollar op zak had die u ternauwernood had kunnen meenemen uit uw winkel, zou de commandant van de gendarmerie van Hamdallaye u er tevens valselijk van hebben beschuldigd aan het hoofd te staan van een groep oproerkraaiers en geld te hebben ontvangen van iemand van de oppositie om chaos en verdeeldheid te zaaien (CGVS dd.02/09/2013, p.14-16; CGVS dd.27/09/2013, p.17). **Vermits evenwel uit hoger vermelde argumentatie reeds uitvoerig blijkt dat u niet aannemelijk maakte dat u werkelijk als handelaar betrokken was bij de incidenten tussen Peul en Malinke op de markt Madina eind september 2012 en gezien u evenmin geloofwaardige verklaringen aflegde over uw politieke engagement voor UFDG, kan ook aan uw verklaringen dat u hierdoor door de autoriteiten werd geïsoleerd geen geloof worden gehecht.**

Wat betreft de door u aangekaarte etnische problemen tussen Peul en Malinke dienen ten slotte nog volgende opmerkingen te worden geformuleerd.

In de loop van uw beide gehoren op het Commissariaat-generaal kaartte u ook meermaals aan dat u problemen ondervond omwille van uw etnie. U verklaarde: 'De reden waarom ik gevisieerd werd [door de autoriteiten] heeft te maken met mijn stam, omdat ik tot de Peul behoor en die agenten behoren tot de Malinke, ten tweede, die Malinke zijn gewoon racisten, ten derde, de huidige regering heeft de Guinezen helemaal verdeeld, de Malinke zijn apart en mensen van de Peul stam zijn ook apart' (CGVS dd.02/09/2013, p.19). Gevraagd verder toe te lichten hoe deze etnische vijandigheid u persoonlijk raakte, verklaarde u: 'Op dit moment, als je bijvoorbeeld afgestudeerd bent, als je Peul bent en je ging samen met iemand van de Malinke naar werk zoeken, als je solliciteert, wordt je niet gekozen omdat je Peul bent (...) sinds Alpha Conde aan de macht is gekomen, verloor ik alle Malinke vrienden die ik had, veel Malinke mannen hadden Peul vrouwen, er zijn ook zoveel scheidingen geweest, de toespraak van de president, dat kan ik laten zien, deze meneer, dit is gewoon een racist' (CGVS dd.02/09/2013, p.19-20). Aangezien deze uiterst algemene en boude beweringen geenszins een overtuigende illustratie vormen dat deze door u geopperde etnische problematiek u persoonlijk raakte, werd nogmaals gevraagd of u er concrete voorbeelden van kon geven dat u als Peul persoonlijke problemen had omwille van uw etnie (CGVS dd. 02/09/2013, p.20). U opperde: 'Mijn arrestatie, mijn gevangenschap, dat heb ik gekregen wegens mijn etnische groep (...) mijn winkel is vernield in Madina omdat ik tot de Peul stam behoort, die martelingen die ik heb gekregen, hebben ook te maken met mijn stam' (CGVS dd. 02/09/2013, p.20). **Gezien deze door u aangehaalde problemen hierboven echter reeds onaannemelijk werden bevonden, haalde u zodoende onvoldoende geloofwaardige gegevens of elementen aan waaruit blijkt dat u een vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade zou lopen omwille van uw etnische afkomst.** Uit informatie waarover het Commissariaat-beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat het etnische gemengde karakter in Guinee een realiteit is en blijft. Tijdens de presidentsverkiezingen van 2010 hebben de twee belangrijkste kandidaten, Cellou Dalein Diallo van UFDG en Alpha Conde van RPG (Rassemblement du Peuple), het etnisch aspect inderdaad als instrument gebruikt voor politieke doeleinden. Momenteel kunnen we echter niet meer spreken over een etnische krachtsverhouding. De oppositie die eerder hoofdzakelijk vertegenwoordigd werd door de UFDG heeft zich immers verenigd in een alliantie en verzamelt alle etnieën. Uit tal van geraadpleegde bronnen blijkt dat er geen vervolging is enkel en alleen op basis van het feit dat men in Guinee tot de etnie Peul behoort. Het feit dat men zich politiek verzet, dat men deelneemt aan een betoging, of men nu Peul is of niet, dat moet men eerst in aanmerking nemen bij de beoordeling van de aangehaalde vrees voor vervolging. Enkel het feit dat men behoort tot de etnie Peul zonder dat er een profiel is van politieke tegenstander dat als geloofwaardig wordt beschouwd volstaat niet om het bestaan vast te stellen van een gegronde vrees voor vervolging (COI Focus, 'Guinée –La situation ethnique', Cedoca, 18 november 2013).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

Aangaande door u voorgelegde foto's waarop de vernietigde winkels van u en uw echtgenote zouden staan afgebeeld dient te worden opgemerkt dat foto's een bijkomend bewijs kunnen zijn van de door u aangehaalde feiten, maar dat ze in casu niet voldoende zijn om uw onaannemelijk geachte relaas te herstellen. Niettegenstaande u omstandig over deze foto's verhaalde, hebben ze immers geen officieel karakter en bewijzen ze op generlei manier dat het effectief winkels betrof die eigendom waren van u en uw vrouw (CGVS dd. 02/09/2013, p.11-12).

De twee convocaties op uw naam weerleggen evenmin bovenstaande argumentatie. Uit deze documenten blijkt immers louter dat u zich dient aan te bieden op Commissariat Central de Dixinn op 6 februari 2013 en 28 februari 2013 voor een zaak die u aanbelangt, maar er wordt geen melding gemaakt van de motieven voor deze oproepingen.

Wat betreft de drie brieven geschreven door uw vriend (M.B.B.) dient te worden vastgesteld dat ook deze bezwaarlijk als objectief bewijsmateriaal kunnen worden beschouwd. Gezien de persoonlijke band tussen u beiden valt het immers niet uit te sluiten dat deze brieven op uw verzoek werden opgesteld en is er geen enkele garantie dat de verklaringen die hij op papier zette effectief waarheidsgetrouw zijn.

De originele kiezerskaart op uw naam vormt een bewijs van uw identiteit en van het feit dat u uw stem uitbracht tijdens de presidentsverkiezingen in 2010. Verder doet dit document evenwel op generlei manier afbreuk aan bovenstaande conclusies.

Evenmin bevatten de door u voorgelegde kopieën van de identiteitskaart van uw vriend (M.B.B.) van het proces-verbaal getuigde van uw verklaring dat uw rugzak met voor uw asielaanvraag belangrijke documenten werden gestolen aan het Brusselse Noordstation informatie die noopt tot een herziening van bovenstaande argumentatie.

Ten slotte beweerde u meermaals dusdanig te zijn mishandeld dat u er littekens aan overhield (CGVS dd.02/09/2013, p.13; CGVS dd.27/09/2013, p.17). Aangezien u op het einde van het tweede gehoor er nadrukkelijk op stond het bestaan van deze littekens op uw lichaam te willen bewijzen, werd u voorgesteld een dokter te raadplegen zodat hiervan een medisch attest kon worden opgesteld (CGVS dd.27/09/2013, p.18). U stemde hiermee in en ging ermee akkoord binnen de vijf werkdagen

een doktersattest aan het Commissariaat-generaal te bezorgen. Tot op heden liet u dit evenwel na. Ook legde u geen documenten neer die het Commissariaat-generaal toelaten uw reisweg te controleren.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van de parlementsverkiezingen.

Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn vanaf nu definitief.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. **Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict.** Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (COI Focus, 'Guinée – La situation sécuritaire', Cedoca, 31 oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht ex artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, van de onderzoeksplicht in hoofde van verweerder die onder meer volgt uit het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing wordt gekenmerkt door een grove nalatigheid. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker meerdere verwondingen opliep tijdens zijn arrestatie en zijn detentie en dat hij hieraan littekens overhield. Dit werd meermaals aangegeven en verweerder had hiervan kennis. Verzoeker stelt aldus een begin van bewijs te hebben geleverd en acht het onbegrijpelijk dat verweerder aan het bestaan van de martelingen voorbijgaat. De bewijslast wordt op onverantwoorde wijze integraal bij verzoeker gelegd, niettegenstaande de littekens werden vastgesteld. Door hiermee geen rekening te houden kon onmogelijk afdoende zijn onderzocht of verzoeker bescherming verdiende. Hoewel verweerder niet op alle aangehaalde elementen moet ingaan, dient dit wel te gebeuren voor de meest relevante elementen. De opsluiting van 1 oktober 2012 en de ondergane martelingen zijn zulke elementen. Doordat verweerder geen rekening hield met de littekens van verzoeker kon deze onmogelijk met kennis van zaken beslissen. Het bestaan van de littekens veronderstelt het bestaan van foltering en/of mensonterende of mensonwaardige behandelingen en heeft een rechtstreekse impact op de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Verweerder kon hiervan zonder zorgvuldig te handelen onmogelijk abstractie maken. De motivering over verzoekers verwondingen is niet afdoende. Hoewel hij, ondanks dat hij tijdens het gehoor aangaf een medisch attest te zullen bijbrengen, dit niet deed, was dit volgens verzoeker al niet meer nodig vermits zijn littekens tijdens het gehoor werden vastgesteld. Dat hij geen medisch attest bijbracht maakt zijn relaas niet *ipso facto* ongeloofwaardig. Verzoeker deed tijdens de interviews de nodige moeite om zijn verwondingen te laten blijken. Bovendien was het oprakelen van zijn relaas een emotionele en kwellende ervaring en duurden de interviews lang. Het is merkwaardig dat

verweerder hem dermate lang hoorde doch nalaat enige concrete motivering op te nemen over de verwondingen en littekens. *“Het hoeft geen betoog dat de psychologische toestand van verzoekende partij op het ogenblik van het tweede interview opnieuw ernstig verstoord moet zijn geweest. Verzoekende partij was tijdens de interviews dikwijls in tranen uitgebarsten”*. Dat hij geen medisch attest neerlegde kan hem niet ten kwade worden geduid. Hij was onwetend over de bijkomende relevantie van zulk attest en dit hoeft, gelet op zijn uitvoerige en gedetailleerde verklaringen, niet te verwonderen.

Verzoeker is na tussenkomst van zijn huidige raadsman naar een arts gestapt. Het bestaan van de littekens maakte impliciet reeds deel uit van de beoordeling nu deze meermaals ter sprake kwamen. Inmiddels maakt verzoeker een medisch attest over. Hij verwijst naar de inhoud van dit attest en stelt dat dit zijn relaas meer geloofwaardigheid geeft. Mocht verweerder hiermee van in den beginne rekening hebben gehouden, dan had deze allicht geen negatieve beslissing genomen. De aanwezigheid van de littekens staft de ondergane martelingen. Hoewel een arts nooit met precieze zekerheid de feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbinnen de verwondingen werden opgelopen en slechts vermoedens kan hebben over hun oorzaak, kan een arts niettemin de toedracht afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. De arts heeft dit *in casu* gedaan. Verzoeker vraagt dat rekening wordt gehouden met het medische attest.

Verzoeker stelt dat zijn documenten simpelweg worden afgedaan als zijnde onbelangrijk, en dit omdat zijn relaas ongeloofwaardig werd bevonden. Er werd niet de minste inhoudelijke beoordeling gedaan van de waarde die de documenten kunnen hebben. Verweerder kan niet zomaar voorbijgaan aan de neergelegde foto's vermits het in Guinee geen evidentie is om foto's te maken, te laten ontwikkelen en te bewaren. Verder mag niet worden verwacht dat de neergelegde convocaties vermelden dat verzoeker wordt gezocht door de autoriteiten. Het volstaat geconvoceerd te zijn. Bovendien zou het nogal vreemd zijn indien de convocaties zouden vermelden dat verzoeker zich moet aanbieden voor arrestatie aangezien verzoeker daardoor gealarmeerd zou zijn. De convocaties worden overigens kracht bijgezet door verzoekers verklaringen over de mannen die bij hem thuis naar hem kwamen vragen.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht ex artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en als beginsel van behoorlijk bestuur, van de onderzoeksplicht in hoofde van verweerder die onder meer volgt uit het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verweerder had naar aanleiding van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die leidde tot het arrest nr. 122 815 van 22 april 2014, ontegensprekelijk kennis van het heden bijgebrachte medisch attest. Desalniettemin wordt in de bestreden beslissing met geen woord gerept over dit attest en wordt hierin zelfs gesteld dat verzoeker tot op heden naliet dit neer te leggen. Verweerder mocht aan het attest niet zomaar voorbijgaan en diende aan de onderzoeksplicht te voldoen. Verzoeker legde verifieerbare elementen voor waarvan verwacht mocht worden dat deze zouden worden onderzocht. Verzoeker wijst andermaal op de inhoud van het medisch attest, stelt dat deze zijn relaas meer geloofwaardigheid verleent en betoogt dat van verweerder mocht worden verwacht dat hiermee rekening zou worden gehouden.

De bevindingen in het attest zijn duidelijk een aanwijzing voor eerdere blootstelling aan vervolging of ernstige schade. Bijgevolg geldt overeenkomstig artikel 48/7 van de vreemdelingenwet een omkering van de bewijslast. De RvV oordeelde reeds herhaald dat verweerder de motiveringsplicht schendt door documenten die de verklaringen van de asielzoeker ondersteunen niet in aanmerking te nemen zonder de authenticiteits- en de bewijswaarde hiervan te betwisten. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het dossier kan worden afgeleid waarom aan het medisch attest wordt voorbijgegaan.

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht ex artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en als beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder betwist niet dat verzoeker de Guineese nationaliteit heeft en Peul is. Hij wijst op het belang van de motivering omtrent zijn littekens en betoogt dat hij op dit vlak geen flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegde. Verweerder kon geen onjuistheden vinden en de feiten die verzoeker aanhaalde worden objectief gestaafd door de bronnen van verweerder. Dat verzoeker enorme inspanningen deed om zijn relaas uiteen te zetten blijkt ook uit de bestreden beslissing en werd tevens vastgesteld door

verzoekers raadsman tijdens de gehoren. Verzoeker stelt te hebben voldaan aan de bewijslast. Inzake de detailgraad en uitvoerigheid van zijn verklaringen, verwijst hij naar het administratief dossier.

Omtrent zijn tegenstrijdige verklaringen over het politieke tumult in september 2012 op de Madina markt, wijst verzoeker erop dat deze betrekking hebben op een ondergeschikt aspect van zijn relaas, met name op de aanleiding voor de optocht van 28 september 2012. Het bestaan van deze optocht wordt door verweerder niet betwist. Bovendien maakte verzoeker tijdens het tweede gehoor wel melding van de door verweerder aangegeven aanleiding voor de optocht. Hij verwijst ter staving naar een passage uit het gehoorverslag. De beslissing is bijgevolg niet gebaseerd op een juiste feitenvinding en is minstens ongenueanceerd. Verder werd verzoeker met deze vaststelling niet geconfronteerd. Zelfs indien hij geen melding zou hebben gemaakt van de aanleiding van de optocht, kan dit hem niet ten kwade worden geduid en kan dit de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ondergraven. Zulke gevolgtrekking is disproportioneel en niet pertinent. Het betreft geen essentieel element van het vluchtrelaas. Verweerder maakt bovendien in de beslissing zelf melding van een objectieve bron die melding maakt van de driejarige herdenking van de gruweldaden op 28 september 2009. Daarenboven roept elke optocht op 28 september bij de Peul een rechtstreekse herinnering op aan de gruweldaden die plaatsvonden op deze datum in 2009. Verzoeker verklaarde dit ook uitdrukkelijk tijdens beide gehoren.

Inzake de beweerde hiaten in zijn verklaringen, spreekt het volgens verzoeker voor zich dat hij zich geen incidenten moet voor de geest halen waarbij hij niet betrokken was. Minstens kan dit geen gevolg hebben op de gebeurtenissen waarbij hij wel betrokken was. De Madina-markt is overigens geen kleine markt maar is één van de grootste markten van West-Afrika. Bovendien maakte verzoeker weldegelijk melding van het gegeven dat de handelsactiviteiten er meerdere dagen volledig waren verstoord, waar hij tijdens het tweede gehoor sprak over 'les villes mortes'. Uit zijn gedetailleerder verklaringen blijkt dat hij weldegelijk handelaar was op de markt van Madina, dat hij gewelddaden onderging vanwege Malinke en dat hij werd gearresteerd en gemarteld door de autoriteiten.

Dat hij 21 september 2012 niet vermeldde is geen wonder. Het is een wonder hoeveel data hij wel vermeldde, om nog maar te zwijgen over de vele politieke en commerciële namen die hij gaf. Verzoeker greep terug naar zaken waarbij hij betrokken was omdat hem inzonderheid vragen werden gesteld over de voor hem relevante vluchtredenen. Verzoeker greep dan ook dikwijls terug naar het incident waarna hij werd gearresteerd op 1 oktober 2012. Verder nam hij meermaals de herdenkingsoptocht van 28 september 2012 in de mond, wat impliceert dat hij kennis heeft van de feiten van 21 en 22 september 2012. Hij gaf zelfs het onderscheid tussen beide incidenten en verantwoordde waarom hij op 1 oktober 2012 werd gearresteerd.

Verweerder gaat niet in op verzoekers uitvoerige verklaringen over zijn afkomst, zijn familie, de feiten van 1 oktober, het opsluitingsverhaal, de ontsnapping en de herhaalde politiebezoeken doch hield enkel rekening met datgene dat als negatief voor zijn dossier te aanzien was.

Verzoeker stelt dat hij enkel verklaarde dat hij sedert Cellou Dalein Diallo voorzitter werd van de UFDG naar manifestaties ging, dat hij sinds 2000 voor het eerst ging manifesteren en dat hij sedert 2010 besloot de UFDG te steunen. Dit zijn drie verschillende data, maar zij gaan dan ook over drie verschillende dingen. De hoofdreden waarom verzoeker Cellou Dalein Diallo steunt bestaat eruit dat hij Peul is. De keuze was eenvoudig en het politieke ideaal en de partij van deze persoon zijn ondergeschikt. Verzoeker verklaarde niet dat hij sedert 2000 naar manifestaties van de UFDG ging. Hij verklaarde immers dat zijn sympathie voor de UFDG aanving wanneer Cellou Dalein Diallo voorzitter werd. Dat hij sedert 2000 manifestaties bijwoonde is niet strijdig met het feit dat hij sedert 2010 manifestaties van de UFDG bijwoonde. Verzoeker supporterde reeds voor Cellou Dalein Diallo voordat deze bij de UFDG ging. Hij is namelijk Peul. Verweerder benadrukt overigens zelf dat Cellou Dalein Diallo slechts in 2007 voorzitter werd van de UFDG.

Verweerder acht verzoekers gedetailleerde verklaringen over de politieke grootmeesters, de onderlinge verschillen, de strijdpunten en de verkiezingen blijkbaar ongeloofwaardig omdat hij tijdens het eerste interview niets zei over de 'sectie motards' en over zijn bijwonen van de wekelijkse vergaderingen van het 'comité de base'. Verzoeker stelt dat er een verschil is tussen een lid en een sympathisant van een partij. Hij was geen politicus, deed niet aan politiek en gaf dit herhaaldelijk aan. Dit betekent niet dat hij geen sympathisant was. Verzoeker verklaarde tijdens het eerste interview duidelijk dat hij niet politiek actief is, in de zin dat hij zich niet verkiesbaar stelt. Bovendien was het bijwonen van de vergaderingen van het 'comité de base' niet belangrijk aangezien hij er geen inbreng had. Dat verzoeker de UFDG niet zou steunen omdat hij pas op het ogenblik van zijn tweede gehoor melding maakte van de 'sectie

motards' is evenmin redelijk. Dit is geen politiek gebeuren doch berust op een privé-initiatief. Verzoeker is niet tegenstrijdig geweest doch heeft telkens meer en gedetailleerdere informatie verschaft. Verder hebben deze kanttekeningen niets te maken met zijn rechtstreekse vluchtmotief.

Dat wordt besloten tot een gebrek aan geloofwaardigheid omdat hij zich slechts drie manifestaties kon herinneren is een brug te ver. Verzoeker legde uit dat hij enkel deze drie kende omdat hij bij deze manifestaties ellende doormaakte. Mocht hij eerdere gewelddaden hebben aangehaald, dan had verweerder geoordeeld dat zijn gedrag ongeloofwaardig was omdat hij nog lang in Guinee bleef.

Verzoeker stelt dat de bijgebrachte documenten, gezien het voorgaande, niet de overtuigingskracht krijgen die ze verdienen. Hij herhaalt dat op het wezenlijke vluchtmotief, met name de opsluiting en de marteling, niet wordt ingegaan.

2.1.4. Verzoeker voegt, ter staving van zijn betoog, volgende stukken bij het verzoekschrift: medische attesten (bijlage 7) en een fotodossier (bijlage 8).

2.2.1. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoeker legt, hoewel hij verklaarde in Guinee te beschikken over een identiteitskaart en een paspoort (administratief dossier, stuk 16, verklaring, nr.26), geen identiteitsdocumenten neer. Verzoeker beschikt nochtans over familie in Guinee en staat hiermee nog in contact (administratief dossier, stuk 6, p.4-6). Bovendien bevonden deze documenten zich blijkens zijn verklaringen niet in de rugzak met documenten die van verzoeker zou zijn ontnomen (*ibid.*, p.12-13).

Verzoeker brengt bovendien niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat hij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd. Dit klemt des te meer daar hij over deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo kon hij niet preciseren hoeveel de vader van zijn vriend voor zijn reis zou hebben betaald. Evenmin wist hij onder welke naam hij zou hebben gereisd. Voorts kon hij niet aangeven met welke vliegtuigmaatschappij hij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 16, verklaring, nr.35-36).

Verzoeker linkt zijn aangevoerde vrees voor vervolging aan een voorgehouden politieke engagement voor de UFDG. Hij legde over dit politieke engagement echter herhaaldelijk en frappant tegenstrijdige verklaringen af. In de vragenlijst van het CGVS antwoordde verzoeker op de vraag of hij actief was in een organisatie, vereniging of partij, eenduidig van niet (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst, p.4). Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS beweerde verzoeker echter sympathisant te zijn geweest voor de UFDG. Gevraagd om te omschrijven wat dit inhield en om aan te geven wat hij precies deed voor de partij, maakte hij melding van zijn deelname aan manifestaties en preciseerde hij vervolgens: *"ik had geen functie, eerlijk niet, maar ik hoefde wel bij de manifestatie, omdat ik wegens mijn werk niet zoveel tijd had om in elke vergadering bij te wonen of om verplichtingen te hebben voor een politieke partij"* (administratief dossier, stuk 6, p.9-10). Ook tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker aanvankelijk: *"Ik was sympathisant, ik ging niet naar de hoofdzetel, ik ging alleen maar meedoen als het manifestatie was, hoe het daar werkte in het kantoor weet ik niet"* (administratief dossier, stuk 5, p.8). Verzoeker geeft voor het niet vermelden van zijn politieke activiteiten in de vragenlijst geen afdoende verklaring. Bij het CGVS stelde hij dat het de fout zou zijn geweest van de

tolk, die tegen hem zou gezegd hebben dat hij niet alles moest vertellen. Vervolgens beweerde hij het niet goed te hebben begrepen en daarna stelde hij dat de vraag niet zo werd gesteld doch dat hem werd gevraagd of hij lid was van een politieke partij. Verzoeker beweerde dat hij zou hebben gezegd dat hij geen lid was doch wel dat hij sympathisant was, hetgeen geen steun vindt in de vragenlijst. Daarna stelde hij opnieuw dat de tolk hem de kans niet zou hebben geboden om te praten, dat deze hem zou hebben gestopt wanneer hij zei dat hij geen lid was en dat deze hem zou hebben verhinderd te vermelden dat hij van een politieke partij was (administratief dossier, stuk 6, p.21). Dat de tolk, wiens taak er louter uit bestond om verzoekers gezegden getrouwelijk te vertalen, verzoekers verklaringen dermate zou hebben gestuurd en hem zou hebben verhinderd verklaringen af te leggen, is echter niet aannemelijk. Bovendien stelt verzoeker op heden aanvankelijk weldegelijk duidelijk te hebben verklaard dat hij niet politiek actief was doch beweert hij hiermee te hebben bedoeld dat hij zich niet verkiesbaar stelde. Daar het zich verkiesbaar stellen en het politiek actief zijn twee onderscheiden zaken zijn, kan deze uitleg evenmin overtuigen. Waar verzoeker zich tijdens het eerste gehoor bij het CGVS en in het begin van het tweede gehoor bij het CGVS duidelijk een beperkt politiek profiel aanmat, in dit kader slechts aangaf te hebben deelgenomen aan – zij het vele – manifestaties, stelde dat hij wegens tijdsgebrek geen verdere verplichtingen kon dragen en geen andere activiteiten voerde, nergens melding maakte van verdergaande activiteiten en aangaf dat hij niet naar de hoofdzetel ging, dient hoe dan ook te worden vastgesteld dit niet kan worden gerijmd met zijn verdere verklaringen tijdens het tweede gehoor bij het CGVS. Later tijdens het gehoor beweerde hij immers dat hij tijdens de verkiezingen vaak meeging om campagne te voeren voor de UFDG. Tevens gaf hij aan: *“op dat moment ging ik elke week naar de hoofdzetel in de wijk Minière”*. Verder beweerde hij deze maal dat hij deel uitmaakte van de sectie ‘motards’ en de sectie fiets. Voorts gaf hij aan dat hij mee aan de wieg stond van de sectie ‘motards’ en dat het idee voor de sectie ‘motards’ kwam van hen, de handelaars van de Madina-markt, alsmede dat hij met deze secties actief campagne voerde voor de UFDG. Daarnaast gaf hij aan dat er een lokale afdeling van de UFDG was in zijn wijk, stelde hij dat het bureau van deze afdeling het ‘Comité de base’ werd genoemd en beweerde hij te hebben deelgenomen aan de wekelijkse vergaderingen van deze lokale afdeling (administratief dossier, stuk 5, p.11-14). Dat verzoeker niet tegenstrijdig was doch louter aanvullingen zou hebben gegeven, kan gelet op de duidelijke aard van voormelde verklaringen geheel niet worden aangenomen. Evenmin kan worden aangenomen dat de sectie ‘motards’ geen politiek gebeuren was nu uit de voormelde verklaringen duidelijk blijkt dat dit weldegelijk zo was en dat verzoeker beweerde in deze sectie actief campagne te hebben gevoerd voor de UFDG. Dat verzoeker in de vergaderingen van het ‘Comité de base’ weinig inbreng had, kan voorts geheel niet verklaren waarom hij zijn deelname aan deze vergaderingen aanvankelijk onvermeld liet.

Daarenboven blijkt uit verzoekers gezegden, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij uiterst vage verklaringen aflegde over de talloze betogingen waaraan hij beweert te hebben deelgenomen en dat hij er niet in slaagde zijn zogezegde veelvuldige deelnames aan manifestaties van de UFDG te concretiseren. Dat hij hiertoe niet in staat bleek, doet op ernstige wijze afbreuk aan zijn beweerde jarenlange activisme van deze partij. Van iemand die beweert jarenlang actief te zijn geweest voor een partij en te hebben deelgenomen aan talrijke manifestaties mag, in tegenstelling met wat verzoeker stelt, immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij hierover de nodige duiding kan geven.

Verzoekers vermeende politieke engagement en activisme staan bovendien in schril contrast met zijn verregaande onwetendheid over het politieke landschap in Guinee. In tegenstelling met wat hij beweert in het verzoekschrift, waren zijn verklaringen dienaangaande immers geheel niet gedetailleerd en overtuigend. Zo kon hij niet aangeven wie precies de oppositie voert in Guinee, noch welke partijen behoren tot de oppositie. Verder wist hij niet of de UFDG samenwerkte met andere partijen. Behalve de UFDG en de RPG kon verzoeker voorts geen andere partijen noemen. Waar verzoeker een aantal politici noemde die eveneens zouden hebben gemanifesteerd, bleek hij bovendien hun partij niet te kunnen geven en stelde hij: *“(…) maar de andere partijen dat weet ik niet, dat hoef ik niet te weten”* (*ibid.*, p.5-6, 9). Wanneer verzoeker werd ondervraagd over andere belangrijke leden, die naast Cellou deel uitmaken van de UFDG, bleek hij ook dienaangaande een manifest gebrek aan kennis te vertonen (*ibid.*, p.12-13). Daarenboven bleek hij geheel niet te weten wat er werd bedoeld wanneer hem de naam werd gegeven van het collectief van oppositiepartijen waarvan de UFDG blijkens de landeninformatie in het administratief dossier reeds sedert 2011 deel uitmaakt (*ibid.*, p.13; administratief dossier, stuk 21: landeninformatie). Ook over de zogeheten ‘villes mortes’ vertoonde verzoeker een frappant gebrek aan kennis. Zo kon hij, hoewel hij beweerde hieraan te hebben deelgenomen, niet preciseren wanneer deze werden georganiseerd en kon hij geen concrete voorbeelden geven van redenen waarom deze werden georganiseerd (administratief dossier, stuk 5, p.13-14). Van iemand die beweert jarenlang actief te zijn

geweest voor de UFDG en die beweert in dit kader te hebben deelgenomen aan talloze manifestaties kan inzake het voorgaande een meer gedegen kennis worden verwacht.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde politieke engagement voor de UFDG.

Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde deelname aan de door hem in dit kader aangehaalde manifestaties van 10 mei 2012 en 28 augustus 2012. Dit klemt nog des te meer daar verzoeker bij het CGVS beweerde tijdens beide manifestaties te zijn gearresteerd. Naar aanleiding van de eerste manifestatie zou hij acht dagen zijn vastgehouden. Naar aanleiding van de tweede manifestatie zou hij meer dan twee weken zijn gedetineerd. Hij zou bovendien een verbintenis hebben dienen te ondertekenen om niet meer te manifesteren en bij zijn derde arrestatie met deze verbintenis zijn geconfronteerd (administratief dossier, stuk 6, p.10, 15). Verzoeker maakte van dit alles in de vragenlijst van het CGVS nergens ook maar enige melding. Wanneer werd gevraagd of hij ooit werd gearresteerd, vermeldde hij enkel zijn derde arrestatie doch maakte hij geen melding van zijn twee eerdere arrestaties. Evenmin maakte hij in het kader van zijn relaas inzake zijn derde arrestatie enige melding van het feit dat hij werd geconfronteerd met een door hem ondertekende verbintenis (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst, p.3-4). Wanneer hij met deze ernstige omissies werd geconfronteerd bij het CGVS, trachtte hij andermaal te laten uitschijnen dat de tolk die hem bijstond bij het invullen van de vragenlijst hem zou hebben verhinderd en verboden om te praten en stelde hij: *“hij heeft mij meteen gestopt en hij zei neen, je mag niet”* (administratief dossier, stuk 6, p.21). Reeds hoger werd echter vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat de tolk, wiens taak er louter uit bestond om verzoekers gezegden getrouwelijk te vertalen, verzoekers verklaringen dermate zou hebben gestuurd en hem zou hebben verhinderd verklaringen af te leggen. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als zijn eerste twee arrestaties in 2012 zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst, p.4).

Dat verzoeker zijn eerste twee arrestaties geenszins aannemelijk maakt, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende derde arrestatie. Hij beweerde, zoals reeds hoger werd aangehaald, immers dat hij bij zijn derde arrestatie zou zijn geconfronteerd met een verbintenis die hij tijdens zijn tweede arrestatie had dienen te ondertekenen.

Verzoeker linkte deze derde arrestatie daarenboven aan zijn betrokkenheid als hoedanigheid van handelaar bij spanningen op de Madina-markt. Hij legde omtrent zijn handelsactiviteit op deze markt echter strijdige verklaringen af. In de vragenlijst van het CGVS omschreef hij deze als: *“Verkoper van kleding op de markt (Madina-marché)”* (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst, p.3). Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij: *“Ik had een algemene voedingswinkel (...) Op de markt Madina. Ik doe groot- en kleinhandel”*. Even verder gaf hij nogmaals aan dat hij een voedingswinkel had, met een deel algemene alimentatie en een deel van de bakker. Tevens stelde hij opnieuw dat hij zowel groothandel als kleinhandel deed en preciseerde hij dat hij acht koelkasten binnen zijn winkel had. Daarnaast zouden hij en zijn vrouw nog een aantal voedingswinkels hebben gehad en een winkel hebben geopend waar zij alles voor baby's verkochten (administratief dossier, stuk 6, p.9, 11).

Uit zijn verklaringen en de informatie, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt daarenboven dat verzoeker niet op de hoogte was van de gebeurtenissen die plaatsvonden op de Madina-markt in de periode voorafgaand aan zijn arrestatie op 1 oktober 2012. Zo was hij niet op de hoogte van de bijzonder gewelddadige confrontaties op deze markt op 21 september 2012, noch van het feit dat het ook de volgende dag tot schermutselingen kwam wanneer Malinke jongeren de toegang tot de markt belemmerden voor de Peul handelaars. Evenmin wist hij dat nadien alle activiteiten op de Madina-markt verschillende dagen stillagen. Het is geheel niet geloofwaardig dat dit alles verzoeker volledig zou zijn ontgaan indien hij verkoper was op de Madina-markt. Dat de Madina-markt een grote markt is doet hieraan geenszins afbreuk. Waar verzoeker beweert dat hij, waar hij sprak over 'villes

mortes' weldegelijk melding maakte van de verstoring van de handelsactiviteiten, dient te worden opgemerkt dat dit betoog niet kan worden aangenomen. Reeds hoger werd vastgesteld dat hij, wanneer hij werd ondervraagd over deze 'villes mortes', niet kon preciseren wanneer deze werden georganiseerd en geen concrete voorbeelden kon geven van redenen waarom deze werden georganiseerd (administratief dossier, stuk 5, p.13-14). Daarenboven vermeldde hij, zoals blijkt uit de met recht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, noch de feiten van 21 en 22 september 2012, noch enige verstoring van de handelsactiviteit wanneer hem herhaaldelijk en uitdrukkelijk rechtstreeks werd gevraagd naar spanningen op de Madina-markt voorafgaand aan 28 september 2012.

Verzoeker legde blijkens de met recht weergegeven verklaringen in de bestreden beslissing tevens tegenstrijdige verklaringen af aangaande de gebeurtenissen van 28 september 2012, nochtans de dag die hij als sleutelmoment duidde in zijn relaas. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij dat zijn deelname aan een mars plaatsvond op 28 september 2012 zelf, terwijl hij tijdens het tweede gehoor bij het CGVS stelde dat de mars waaraan hij deelnam normaal zou plaatsvinden op 28 september 2012 doch werd uitgesteld naar 30 september 2012.

Bovendien legde verzoeker weldegelijk foutieve verklaringen af omtrent de aanleiding voor en de aard van de optocht waaraan hij eind september 2012 beweerde te hebben deelgenomen. Uit zijn verklaringen en de informatie, zoals met reden aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat hij ten onrechte beweerde dat het een grootschalige, officiële, georganiseerde en sterk gemediatiseerde herdenkingsmars betrof voor het bloedbad dat drie jaren eerder plaatsvond in het stadion van Conakry en dat hij in het geheel niet bleek te weten dat het in wezen een begrafenisstoet betrof voor de twee jongeren die bij de rellen eerder die week overleden. Verzoeker tracht door selectief één zin uit zijn verklaringen tijdens het tweede gehoor bij het CGVS te citeren aan te tonen dat hij weldegelijk op de hoogte zou zijn geweest van de correcte aanleiding van de mars. Hij kan hiermee, gelet op zijn duidelijke en met recht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, afgelegd zowel elders tijdens het tweede gehoor bij het CGVS als tijdens het eerste gehoor bij het CGVS, echter niet ernstig voorhouden dat hij dienaangaande op de hoogte was. Dat verzoeker met deze vaststelling bij het CGVS niet werd geconfronteerd, doet aan het bestaan ervan geheel geen afbreuk. Bovendien is er geen bepaling die of beginsel dat het CGVS de verplichting oplegt om de kandidaat-vluchteling op voorhand met zulke vaststelling te confronteren.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde betrokkenheid als handelaar bij de spanningen op de Madina-markt, noch aan de arrestatie waarvan hij naar aanleiding van deze spanningen stelt slachtoffer te zijn geweest.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de mishandelingen die hij in het kader van zijn derde arrestatie en detentieperiode zou hebben ondergaan. In de vragenlijst stelde hij in dit kader dat hij op zijn oog werd geslagen de dag na de huiszoeking bij hem thuis, op 5 oktober 2012 (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst, p.4). Bij het CGVS stelde hij dat hij reeds op zijn oog werd geslagen de dag van zijn arrestatie, op 1 oktober 2012 (administratief dossier, stuk 6, p.14). Blijkens het medische attest bij het verzoekschrift gaf verzoeker ten aanzien van de artsen aan dat hij in december 2012 bij een vechtpartij en een conflict met de politie op het oog werd geslagen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 7).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet het minste geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde asielaanvraag en toont hij geenszins aan dat hij in het verleden of op heden in de negatieve belangstelling stond of staat van de Guineese autoriteiten.

De algemene bewering dat verzoekers psychische toestand tijdens de gehoren ernstig verstoord moet zijn geweest vindt geen steun in het administratief dossier en vermag geenszins afbreuk te doen aan het voorgaande. Verzoeker brengt vooreerst geen medische attesten bij waaruit kan worden afgeleid dat hij ten tijden van de gehoren psychische problemen zou hebben gehad die van zulke aard waren dat hij niet bij machte was om een gehoor af te leggen of om volwaardige verklaringen af te leggen. Noch verzoeker, noch de advocaten die hem bijstonden bij zijn gehoren, maakten bovendien enige melding van zulke psychische problemen of van enige onmacht in hoofde van verzoeker om de gehoren af te leggen of volwaardige verklaringen af te leggen. Zij formuleerden evenmin enig bezwaar bij het plaatsvinden van deze gehoren. Bovendien blijkt uit de gehoorverslagen dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat daarenboven na om *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze de beweerde psychische problemen zijn verklaringen of de bestreden motivering en beslissing zouden hebben beïnvloed.

Ten aanzien van de medische attesten bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 7), merkt verzoeker vooreerst terecht op dat hiermee in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden en dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij deze niet neerlegde, en dit gezien hij deze reeds neerlegde in het kader van zijn vorige beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dient echter te worden vastgesteld dat deze medische attesten niet van die aard zijn dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvragen kunnen herstellen en bijgevolg niet kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming. Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Gezien gelet op het voorgaande niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerd asielmotieven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker de in de medische attesten vermelde verwondingen zou hebben opgelopen in de omstandigheden zoals door hem geschetst. Bovendien kan in deze worden herhaald dat de inhoud van de medische attesten, zoals reeds hoger werd aangehaald, afwijkt van verzoekers verklaringen in het kader van zijn asielpprocedure. Waar hij de slag op zijn oogkas in zijn asielpprocedure situeerde op twee verschillende momenten in oktober 2012, gaf hij jegens de opstellers van de medische attesten immers aan dat deze plaatsvond in december 2012. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat het feit dat verzoeker deze medische attesten, hoewel hij blijkens hun inhoud reeds maanden voor het laatste gehoor bij het CGVS op consultatie ging, slechts op 20 januari 2014 bekwam en slechts neerlegde in het kader van zijn beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nog verder afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging. Verzoeker beloofde immers reeds in september 2013, drie maanden voordat hij zijn eerste weigeringsbeslissing van het CGVS ontving, herhaaldelijk dat hij binnen de vijf werkdagen medische attesten zou binnenbrengen bij het CGVS ter ondersteuning van zijn aanvraag (administratief dossier, stuk 5, p.18-19).

De neergelegde convocaties kunnen evenmin de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers aanvragen herstellen (administratief dossier, stuk 20: documenten). In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat hieruit de reden niet blijkt waarom verzoeker zich dient aan te bieden. Dient bovendien te worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat de Guineese autoriteiten aan een ontsnapte en voortvluchtige gevangene, die zij reeds vergeefs zochten bij hem thuis, tot tweemaal toe zulke convocaties zouden overmaken. De kans dat deze hierop zou ingaan is immers *nihil*.

De neergelegde foto's (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 8; administratief dossier, stuk 20: documenten) hebben geen officiële bewijswaarde en tonen niet aan dat de hierop afgebeelde winkels de winkels zouden zijn geweest van verzoeker en zijn echtgenote, laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat deze winkels werden vernield in de door verzoeker geschetste omstandigheden.

De overige documenten (administratief dossier, stuk 20: documenten) vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet *in concreto* worden weerlegd of betwist, evenmin afbreuk te doen aan het voorgaande.

In zoverre verzoeker nog laat uitschijnen dat hij ingevolge zijn loutere etnie dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land, dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing op grond van de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 21) met recht wordt gemotiveerd dat het loutere feit te behoren tot verzoekers etnie, zonder dat er een geloofwaardig profiel is van politiek tegenstander, niet volstaat om het bestaan vast te stellen van een gegronde vrees voor vervolging.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielaanvraag, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.4. gedane

vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid, daar waar hierin inzake de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst wordt gemotiveerd:

“Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

*In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van de parlementsverkiezingen. **Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld.** De volledige resultaten zijn vanaf nu definitief.*

*Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. **Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict.** Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (COI Focus, ‘Guinée – La situation sécuritaire’, Cedoca, 31 oktober 2013).”*

Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker niet dienstig wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS